

Ayahuasca

‘Heal me from everything that needs to be healed,’ zei ik, waarna ik mijn kaarsje aanstak. Ik stond midden in de cirkel tijdens mijn derde Ayahuasca ceremonie.

De eerste keer was ongeveer vijf jaar geleden. Mijn vader leefde nog, want ik sprak naderhand met hem over mijn ervaring: de hele trip braken. De tweede ceremonie was zeven maanden geleden. Mijn intentie toen was om mijn zielsmissie duidelijk te krijgen. Het enige wat ik die sessie te zien kreeg waren beelden van misbruik en van de kerk. Wederom moest ik enorm veel overgeven. Heel concreet waren de beelden niet. Ik veronderstelde in eerste instantie dat mijn vader misbruikt was, die gedachte was al vaker in mij opgekomen. Maar met dit soort plantmedicijnen gaat de werking nog weken door en kwam ik later tot de conclusie dat er zeker misbruik in deze familielijn zit. Maar of dat in onze generatie, die van mijn vader of zijn voorouders zat niet duidelijk was, en er ook niet zoveel toedoet. Na deze tweede ceremonie was mij wel duidelijk dat Ayahuasca je geeft wat je nodig hebt en niet zozeer waar je om vraagt. Kennelijk moest er nog troep opgeruimd worden, voordat ik mocht weten wat mijn zielsmissie is.

Aangezien ik deze derde keer ook niet in de veronderstelling was dat er geen pijn meer te helen was, leek dit me een realistische intentie.

Dev, de ceremoniemeester, overhandigde mij een glaasje met het mengsel wat ik in een keer doorslikte. Mijn gezicht trok samen, ik moest me beheersen het goedje niet weer terug te spugen in het glas. Ik pakte drie druiven van het bordje en stopten ze snel in mijn mond om de ranzige smaak te verzachten. Ik ging weer zitten op mijn mat, trok mijn benen op in kleermakerszit en luisterde naar alle wijze intenties van mijn mede reisgenootjes. Nadat iedereen zijn shot had genomen verzocht Dev ons te gaan liggen op de mat, wat ik braaf opvolgde. Al vrij snel voelde ik kippenvel over mijn hele lichaam trekken en begon er een ware kleurenshow. Glimlachend concludeerde ik dat het voor zover goed te doen was.

Totdat ik een uur later ongeveer een vieze, modderige smaak mijn keel voelde binnenkomen. De smaak werd heftiger nadat ik moeizaam slikte. Ik werd duizelig en vroeg mezelf af of ik moest

overgeven. Ik lachte hoorbaar. Waarom vraag ik mezelf dit af? Je moet kotsen of niet, het is toch geen kwestie van overweging? Gatver, ik werd nu echt misselijk. Ik wilde niet spugen. Shit, ben ik me ertegen aan het verzetten? Ik had me juist voorgenomen om me aan alles over te geven, ook aan het kosten. Juist aan het kotsen, het schijnt heel helend te werken. Ik duwde mezelf omhoog en greep de grijze emmer, trok mijn benen op en zette de emmer in mijn schoot. Mijn hoofd liet ik in mijn handen rusten en ik maakte wat kermende geluiden. Waarom doe ik mezelf dit in godsnaam aan? Ik voelde twee handen in mijn rug. Ik bracht mijn hoofd boven de emmer. Nadat twee vingers een drukkende massagebeweging gaven tussen mijn schouders, kotste ik. Er kwam heel veel uit. Aan het geluid van het braaksel in de emmer te horen was het erg vloeibaar. Terwijl er nog een lading kwam, mompelde ik; 'Ik trek die stank niet.' Mijn neus vulde zich met snot.

'Ik leeg de emmer zo,' hoorde ik Dev in de verte zeggen. Hij streelde mijn rug.

Met een stuk tissue wat hij me gaf snoot ik mijn neus en gooide het daarna in de emmer die hij vervolgens meenam. Ik ging weer op mijn rug liggen, plaatste mijn handen op mijn buik en slaakte een zucht van verlichting, waarna ik moest lachen en mijn ogen sloot.

Geometrische figuren in allerlei kleuren gingen aan me voorbij. Alsof ik in een kermisattractie zat. Het bewoog in cirkels. 'Heal me from everything what needs to be healed,' herhaalde ik in gedachten een paar keer.

'We gaan zo je buik opereren,' zei een vrouwelijke stem. De manier waarop Ayahuasca tegen mij sprak was een mengeling van zachtaardig, streng en kordaat.

'Prima.' Ik twijfelde of ik dat hardop uitsprak of in gedachten.

'Haal je handen daar weg, anders kunnen ze er niet bij.'

Zou ik überhaupt de kracht hebben om mijn armen te bewegen? De kleurenschouw ging gewoon door. Ik probeerde me te focussen of ik iets specifieks zag. Lukte niet, het ging te snel en te veel in elkaar over. Ik dacht aan mijn vader en hoopte hem te zien.

'We gaan eerst je buik opereren, er zit daar veel oud zeer wat over je moeder gaat. Je vader komt later,' zei Ayahuasca. 'Je moet nu echt je handen daar weghalen. Het team kan er zo niet bij.'

Mijn handen bewoog ik langzaam omlaag tot op mijn onderbuik. Moet ik plassen? Ik duwde op mijn blaas en twijfelde. Mijn god dat wordt nog een onderneming. Na mezelf vier keer te hebben afgevraagd wat wijsheid was, besloot ik mijn hand op te steken.

Dev stond glimlachend naast me. 'Moet je naar het toilet?'

‘Ik vrees van wel.’

‘Ik loop met je mee.’

‘Ik denk niet dat ik op kan staan.’

Hij pakte mijn hand en trok me omhoog. Ik voelde me enorm licht. Ondersteunend aan zijn arm liepen we naar het toilet.

‘Ik wacht hier op je,’ zei hij.

Hardop lachend liep ik het hok in. Zoals vooraf gesommeerd deed ik het niet op slot. Ik trok mijn broek omlaag en ging zitten. Mijn benen zagen er gevlekt uit. Ik voelde me net zoals tien jaar geleden in een dixie op een festival onder invloed van xtc. Zou dit nou echt een medicijn zijn of zit ik hier gewoon een veredelde drugs te gebruiken? Ik grinnikte. Het duurde even voordat ik kon plassen, maar uiteindelijk was het gelukt. Ik waste mijn handen en voelde me een stuk nuchterder, wat ook wel lekker was.

‘Ik kan zelf wel teruglopen hoor,’ zei ik trotser dan ik het bedoelde tegen Dev.

Hij glimlachte. ‘Het is zo ook tijd voor tweede glaasje.’

Dat heb ik weer, net nu ik me een beetje relaxter voel.

Toen ik weer met gesloten ogen op de mat lag begon de operatie. Ik zag hoe twee wezens met tangen in mijn buik bezig waren.

Een poosje later sprak Ayahuasca weer tot mij. ‘Al je trauma’s zitten in je buik.’

Ik werd weer misselijk.

‘Hoe gaat het met jullie? Tijd voor de tweede ronde.’ Dev’s stem klonk hard.

‘Oh nee,’ mompelde ik.

Er klonken stemmen van mijn mede reisgenoten. Ze praatten alsof ze vrij nuchter waren. Ik wist zeker dat ik moest kotsen als ik weer een glaasje nam.

‘Neem het tweede shot. Dat is nodig voor je operatie.’ Haar stem klonk strenger.

Ik ging rechtop zitten. Verzetten had geen zin.

Dev keek me aan. ‘Hoe gaat het dame?’

‘Misselijk.’

‘Dan is een tweede glas juist goed.’

‘Dan zei Ayahuasca ook al.’

Hij lachte. ‘Ik geef je een klein beetje, je hebt niet zoveel nodig.’

Godzijdank.

Dev overhandigt me het glaasje. ‘Probeer het niet meteen uit te spugen, maar zeker een minuut binnen te houden.’

Nadat ik met enorme tegenzin het goedje wegwerkte, perste ik mijn lippen tegen elkaar om de neiging te onderdrukken om over te geven. Dat kostte moeite. Mijn maag borrelde. Ik wachtte nog even en kotste wederom een hele lading. Dit keer was het minder vloeibaar. Ik proefde het fruit wat ik vanochtend gegeten had. Toen ik uitgespuugd was ging ik weer liggen. Ze gingen verder met opereren.

‘Het is al in de baarmoeder begonnen,’ zei Ayahuasca toen de operatie geslaagd was.

Ongetwijfeld. Ik staarde weer een tijdje naar de kleuren die aan me voorbijgingen en zag in flitsen situaties voorbijkomen met mijn moeder.

Mijn neus zat vol met snot. Waarom? Ben ik verkouden aan het worden? Ik bracht mijn handen naar mijn gezicht en mijn wangen voelden nat. Tranen stroomden uit mijn ogen. Ik pakte een stuk tissue en depte mijn gezicht droog. Mijn buik voelde ondertussen kilo’s lichter. Wat een verademing.

Dev legde zijn hand zachtjes op mijn hoofd. ‘Je gaat behoorlijk diep he?’

‘Ik voel zoveel liefde voor mijn moeder,’ snikte ik. Ontroering stroomde door mijn hele lichaam.

‘Mijn god, wat voel ik me goed.’

‘Wat mooi.’ Dev neuriede ondertussen mee met de intro van ‘goodbye mij lover’ wat uit de boxen klonk.

‘Het maakt allemaal niets meer uit,’ mompelde ik meer tegen mezelf dan tegen hem, terwijl ik me besepte dat als je je zo voelt je helemaal niets of niemand nodig hebt. ‘Liefde,’ herhaalde ik meerdere keren.

‘Did I disappoint you or let you down? Should I be feeling guilty or let the judges frown?’ weergalmde de stem van James Blund door de ruimte.

Ik fluisterde tegen mezelf: ‘Ik mis je zo pap.’ Tranen stroomden weer over mijn wangen.

‘Ik laat je weer even. Als je me nodig hebt laat me weten.’ Dev liet mijn hoofd los.

Ik knikte.

De zachte stem van Ayahuasca zei: ‘Zullen we nog even met je vader verder gaan?’

‘Ja.’

En daar stond hij, met voorovergebogen schouders. ‘Mieke, het was echt niet te doen voor mij op aarde. Ik ga je laten zien waarom.’

‘Oké.’

Plotseling werd het pikzwart. Mijn armen verkrampten en mijn schouders zaten zowat tegen mijn oren van de spanning. Bewegingloos staarde ik een lange tijd naar het donker. Alsof ik in een kist lag en er nergens een opening te vinden was. Paniek trok als tinteling langs de buitenkant van mijn hele lichaam. Ik ademde diep en sprak als een mantra tegen mezelf: ‘Laat het gewoon toe.’

‘Dit continue,’ zei mijn vader. ‘Kom maar mee.’ Hij rechte zijn rug en we liepen samen de brandtrap van mijn moeders flat op.

‘Dacht je nog aan mij pap?’

‘Uitzichtloos.’ Hij bewoog zijn hoofd van links naar rechts.

Niet dus.

We klommen over de reling en keken naar beneden. Ik vroeg me af of springen angstaanjagend was. Mijn hele lichaam begon te bibberen. Steenkoud had ik het. Ik overwoog om Dev om een deken te vragen, maar ik had de kracht niet om mijn arm op te steken en vreesde dat mezelf nu bewegen nog kouder zou aanvoelen.

‘Denk aan het gevoel in die kist,’ zei mijn vader streng.

Daar lag ik weer in de pikzwarte ruimte zonder ook maar een kiertje licht. ‘Het was helemaal niet eng om zelfmoord te plegen,’ zei ik tegen hem meer als constatering dan als een vraag.

‘Het leven was voor mij echt de hel.’ Zonder mij aan te kijken dook hij naar beneden en ik zag hoe zijn hoofd op de grond verbrijzelde en de rest van zijn lichaam daar levenloos lag.

Ik staarde er nog een tijdje naar, waarna een warme energie mij omhelsde. ‘Ik ben zo blij voor je pap.’ Mijn ogen vulden zich weer met tranen en het werd heel licht.